

Sygn. akt VII Ua 58/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk (spr.)

Sędziowie: SO Renata Gąsior

SO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Mariusz Żelazek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2018 r. w Warszawie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.

z udziałem Izby Administracji Skarbowej w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział
w W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 kwietnia 2018 roku sygn. akt VI U 372/17

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi
w W. z dnia 26 października 2017 r. nr (...),

2. zasądza od A. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia
złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Renata Gąsior SSO Marcin Graczyk SSO Małgorzata Jarząbek

Sygn. akt VII Ua 58/18

UZASADNIENIE

W dniu 16 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprawy A. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o zasiłek chorobowy na skutek odwołania A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 października 2017 r., nr: (...) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał A. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

Ubezpieczony A. M. w okresie od dnia 27 października 1986 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. pełnił służbę w Izbie Administracji Skarbowej w W. (następcy prawnego Izby Celnej w W.) w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku starszego aspiranta celnego. Stosunek służbowy ustał w wyniku wygaśnięcia, na podstawie art. 170 ust. 1 pkt. 2 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2017 r., poz. 379 ze zm.).

U ubezpieczonego A. M. rozpoznano gruczolaka odbytnicy w trakcie chemioterapii paliatywnej. W okresie od dnia 26 czerwca 2017 r. do dnia 28 lutego 2018 r. ubezpieczony pozostawał niezdolny do pracy z powodu ww. choroby. Od dnia 1 listopada 2017 r. ubezpieczony pobiera rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 6 września 2017 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego.

Decyzją z dnia 26 października 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony A. M. pełnił służbę w Izbie Administracji Skarbowej w W., będącej następcą prawnym Izby Celnej w W.. Stosunek służbowy ustał w wyniku nie przyjęcia propozycji pracy na podstawie art. 165 ust. 7 i art. 167 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Organ rentowy podniósł, iż w związku z faktem, że ubezpieczony nie był objęty ubezpieczeniem społecznym, w tym ubezpieczeniem chorobowym, nie ma prawa do zasiłku chorobowego w spornym okresie czasu.

W dniu 16 listopada 2017 r. ubezpieczony A. M. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 26 października 2017 r., znak: (...), odmawiającej przyznania na jego rzecz prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r. W uzasadnieniu wskazał, że był funkcjonariuszem służby celnej przez okres 31 lat i w związku z reformą administracji skarbowej, odmówił przyjęcia zaproponowanego stanowiska wobec, czego jego stosunek służbowy ustał z dniem 31 sierpnia 2017 r. Wskazał, iż w międzyczasie zachorował i jego leczenie trwa nadal. W ocenie odwołującego, decyzja ZUS nie jest zgodna z zasadami wyrażonymi w konstytucji, gdyż odmawia mu prawa do zabezpieczenia społecznego. Odwołujący powołał się również na wyrok Sądu Najwyższego, z którego wynika, że ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 grudnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że jak wynika z dokumentacji załączonej do akt sprawy, odwołujący do dnia 31 sierpnia 2017 r. pełnił służbę w Izbie Administracji Skarbowej w W., będącej następcą prawnym Izby Celnej w W.. Po wygaśnięciu służby wystąpił o wypłatę zasiłku chorobowego przez organ rentowy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że odwołujący, jako funkcjonariusz służby celnej nie był objęty ubezpieczeniem chorobowym wobec, czego nie przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r., tj. po zwolnieniu ze służby. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych skarżący podlegał obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Nie został natomiast objęty ubezpieczeniem chorobowym wobec, czego od wypłaconego uposażenia nie była opłacana składka na ubezpieczenie chorobowe. Na tej podstawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sądowych i aktach rentowych odwołującego, a także na podstawie jego zeznań. Sąd I instancji zważył, że zeznania odwołującego były spójne i logiczne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Dlatego też Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do odmówienia im przymiotu wiarygodności. Sąd I instancji zaznaczył przy tym, że autentyczności i treści ww. dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron postępowania wobec, czego należało uznać je za pełnowartościowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z treścią art. 6 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2018 r., poz. 1076) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego rekompensującym zarobek utracony przez ubezpieczonego na skutek jego niezdolności do pracy spowodowanej chorobą. Sąd Rejonowy podkreślił, że okolicznością problematyczną w niniejszej sprawie było to, czy odwołującemu przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy po zakończeniu stosunku służbowego funkcjonariusza celnego, tj. od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r.

Na wstępie Sąd Rejonowy wyjaśnił, że zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego przez ubezpieczonego dochodu wskutek wystąpienia u niego czasowej, przejściowej niezdolności do zarobkowania w ramach stosunku prawnego objętego ubezpieczeniem. Celem tym nie jest natomiast uzyskanie dodatkowej korzyści obok wynagrodzenia, dlatego też zasiłek chorobowy wypłacany jest nie obok, ale zamiast wynagrodzenia. Zarówno warunki nabycia prawa do świadczeń, jak też wysokość tychże świadczeń i zasady ich wypłaty są sformalizowane z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych zawartych w przepisach prawa ubezpieczenia społecznego, wyłączenie możliwości ich wykładani z uwzględnieniem reguł słuszności, ukształtowanie treści stosunków ubezpieczeń społecznych ex lege i niedopuszczalność zawierania co do nich ugód, powodując konieczność ich zgodnego z dosłownym brzmieniem – stosowania. Sąd I instancji zaznaczył także, że od dnia 1 marca 2017 r. obowiązuje ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r., poz. 508 ze zm.), zgodnie z którą służba celna, administracja podatkowa i kontrola skarbową zostały skonsolidowane i przekształcone w Krajową Administrację Skarbową. Jednocześnie pracownicy oraz funkcjonariusze zatrudnieni w dotychczasowych jednostkach, tj. izbach skarbowych, urzędach kontroli skarbowej oraz izbach celnych – tak jak odwołujący, stali się z mocy prawa pracownikami albo funkcjonariuszami zatrudnionymi w jednostkach organizacyjnych KAS. W związku z wejściem w życie ww. ustawy nastąpiło wygaszenie stosunków pracy osób objętych reformą, a także ewentualnie, przedstawiano im nowe warunki zatrudnienia. Powyższy proces zakończył się w dniu 31 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy ustalił, że odwołujący A. M. nie przyjął otrzymanej propozycji zatrudnienia po wejściu w życie reformy administracji skarbowej. Jego stosunek służby ustał z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Stosownie do treści przepisu art. 1 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 106 ze zm.). Przepis art. 1 pkt. 3 ustawy systemowej wskazuje, że ubezpieczenia społeczne obejmują również ubezpieczenie w razie choroby i macierzyństwa, zwane dalej „ubezpieczeniem chorobowym”. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 18a oraz z art. 12 ust. 1 tej ustawy funkcjonariusze Służby Celnej podlegali obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu. Z treści art. 12 ustawy systemowej nie wynika, aby funkcjonariusz celny podlegał ubezpieczeniu chorobowemu obowiązkowemu bądź dobrowolnemu. Sąd Rejonowy podkreślił, że art. 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie jest katalogiem szeregującym osoby, które obowiązkowo podlegają poszczególnym ubezpieczeniom społecznym. Przepis ten wskazuje jedynie okresy w jakich poszczególne grupy pracownicze podlegają obowiązkowi określonego przez przepisy poprzedzające rodzaju ubezpieczenia. Sąd I instancji zaznaczył przy tym, że kwestia podlegania ubezpieczeniu chorobowemu funkcjonariuszy Służby Celnej przed dniem 1 września 2017 r. nie została unormowana klarownie. Przepis art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, interpretowany jako zawierający zamknięty katalog osób podlegających temu ubezpieczeniu, nie wymienia celników wśród osób podlegających obligatoryjnie lub fakultatywnie ubezpieczeniu chorobowemu. Natomiast z przepisu art. 13 pkt. 12 wynika, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Dosłowne odczytanie treści tego przepisu przemawiałoby za poglądem, że celnicy podlegają jednak obligatoryjnie również ubezpieczeniu chorobowemu, natomiast katalog osób wymienionych w art. 11 ust. 1 i 2 ma charakter otwarty.

W ocenie Sądu Rejonowego przepis art. 13 ustawy systemowej należy odczytywać wyłącznie w kontekście artykułów go poprzedzających, tj. art. 6, 11 oraz 12 ustawy, które wprost wskazują kto i jakiemu ubezpieczeniu podlega. Przepisu

art. 13 ww. ustawy pomimo jego kontrowersyjnej redakcji, nie można interpretować w oderwaniu od ich treści. Mając na uwadze powyższe, Sąd I instancji wskazał, że odwołujący nie podlegał po ustaniu pełnienia służby ubezpieczeniu chorobowemu, ani obowiązkowemu ani dobrowolnemu, a co za tym idzie jego niezdolność do pracy, która istniała po dniu 1 września 2017 r. nie mogła stanowić podstawy do wypłaty zasiłku chorobowego. W okresie pełnienia służby w Izbie Celnej w przypadku okresu niezdolności do pracy odwołujący, jako funkcjonariusz celny otrzymywał uposażenie na podstawie art. 152 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1799 ze zm.). Mając na uwadze treść wskazanych powyżej przepisów, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że brak jest podstawy prawnej do stwierdzenia, że skarżącemu przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy po zakończeniu służby tj. od dnia 1 września 2017 r. do dnia 2 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy zważył jednak, że ryzyko niezdolności do pracy objęte jest ochroną do zabezpieczenia społecznego, o którym mowa w art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. Stosownie do jego treści obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Ponadto, w systemie ubezpieczeń społecznych w sposób normatywny w art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wyrażona została zasada równego traktowania ubezpieczonych. Zgodnie z ust. 1 ustawa stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Zasada równego traktowania dotyczy w szczególności warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych, obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenia społeczne, obliczania wysokości świadczeń oraz okresu wypłaty świadczeń i zachowania prawa do świadczeń. Przepis ten stanowi uszczegółowienie ogólnej zasady równości z art. 32 Konstytucji RP. Zasada równego traktowania dotyczy w szczególności warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych, a także obowiązku wypłacania i obliczania składek na ubezpieczenia społeczne. Zasada ta powinna dotyczyć również wypłaty świadczeń oraz zachowania prawa do świadczeń. W tym względzie, Sąd Rejonowy powołał się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, w którym ukształtowało się stanowisko zgodnie, z którym wszelkie odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą zawsze mieć uzasadnione podstawy. Trybunał Konstytucyjny zdefiniował zasadę równego traktowania w ten sposób, że wszystkie podmioty prawa, charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Podobne podmioty powinny być traktowane tak, aby w sytuacjach podobnych wszystkie one ponosiły nakładane na nie obciążenia, a więc aby pewne z nich nie były obciążone dodatkowo, zaś inne - od tego dodatkowego obciążenia zwolnione. Rozwiązanie normatywne, które nie respektuje tej zasady, oznacza z jednej strony, że podmioty, które mają ponosić dodatkowe obciążenia, są traktowane niekorzystnie, z drugiej strony podmioty odciążone od tych świadczeń są znacząco uprzywilejowane. Trybunał Konstytucyjny, nawiązując do idei równości w prawie oznaczającej nakaz kształtowania treści prawa z uwzględnieniem zasady równości, zauważył także, że oceniając regulację prawną z punktu widzenia tej zasady, należy rozważyć, czy można wskazać wspólną cechę istotną uzasadniającą równe traktowanie podmiotów prawa, biorąc pod uwagę treść i cel danej regulacji prawnej. Trybunał Konstytucyjny wskazał w orzeczeniu z dnia 3 września 1996 r., że wprowadzane różnicowania muszą mieć charakter racjonalnie uzasadniony. Nie wolno ich dokonywać według dowolnie ustalonego kryterium, po drugie, argumenty te muszą mieć charakter proporcjonalny, a więc waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych, po trzecie, argumenty te muszą pozostawać w jakimś związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Jedną z takich zasad konstytucyjnych jest zasada sprawiedliwości społecznej, różnicowanie sytuacji prawnej podmiotów podobnych ma więc znacznie większe szanse uznania za zgodne z konstytucją, jeżeli pozostaje w zgodzie z zasadami sprawiedliwości społecznej lub służy urzeczywistnieniu tych zasad. Zostaje ono natomiast uznane za niekonstytucyjną dyskryminację, jeżeli nie znajduje podtrzymania w zasadzie sprawiedliwości społecznej. W tym sensie zasady równości wobec prawa i sprawiedliwości społecznej w znacznym stopniu nakładają się na siebie. Do tego poglądu nawiązują wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 grudnia 1997 r. o sygn. K 8/97 oraz o sygn. K. 36/98.

Sąd Rejonowy stwierdził, że realizacja prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę odbywa się poprzez ustawę zasiłkową, która określa warunki nabywania i wysokość świadczeń pieniężnych

z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przysługujących osobom objętym ubezpieczeniem chorobowym określonym w ustawie systemowej. W doktrynie podkreśla się, że zasiłek chorobowy rządzi się ubezpieczeniową zasadą łagodzenia skutków ryzyka. Celem zasiłku chorobowego jest zastąpienie w określonym proporcjonalnie rozmiarze wszelkiego rodzaju wypłat pieniężnych uzyskiwanych ze stosunku pracy przed powstaniem niezdolności do pracy. W ocenie Sądu Rejonowego odwołujący znajduje się w oczywiście mniej korzystnej sytuacji prawnej w stosunku do podmiotów wymienionych w art. 11 ustawy systemowej, które podlegają ubezpieczeniu chorobowemu i otrzymują świadczenia z tytułu niezdolności do pracy. Zasadą jest bowiem, stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Prawo to nabywa się po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego. Ponadto, świadczenie to przysługuje także osobie, która stała się niezdolna do pracy już po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy, co najmniej 30 dni i powstała w czasie określonym w art. 7 pkt. 1 i 2 ustawy. Sąd I instancji zważył, że ustawodawca bez racjonalnych podstaw pozbawił jednak funkcjonariuszy służby celnej prawa do otrzymywania zasiłku chorobowego po ustaniu stosunku służbowego, co wprost narusza wyrażone w art. 67 Konstytucji prawo obywatela do zabezpieczenia społecznego. W kontekście powołanego przepisu ustawy zasadniczej sytuacja prawna odwołującego nie powinna bowiem różnić się od sytuacji prawnej osób nie pozostających w stosunku służbowym, ale wymienionych w art. 11 ustawy systemowej. Zdaniem Sądu I instancji znamienne w niniejszej sprawie pozostaje również to, że odwołujący stał się niezdolny do pracy jeszcze w czasie trwania stosunku służbowego, a jego niezdolność do pracy trwała bez przerwy również po wygaśnięciu stosunku służbowego. Sąd Rejonowy zaznaczył, że niezależnie od powyższych rozważań należy podkreślić, że skoro ustawodawca w ustawie o służbie celnej unormował uprawnienia celników związane z niezdolnością do pracy na skutek choroby w ten sposób, że przyznał im uposażenie finansowane z budżetu państwa, to oznacza to brak potrzeby odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, czego konsekwencją stała się treść art. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Okres pobierania takiego uposażenia w okresie niezdolności do pracy celnika można zatem w drodze analogii uznać, jako „okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu” w rozumieniu ustawy systemowej. Przeciwnie założenie rodziłoby skutek pozbawienia odwołującego prawa do zabezpieczenia społecznego po ustaniu służby, co w ocenie Sądu I instancji stanowiłoby naruszenie przepisu art. 67 Konstytucji RP.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu służby, tj. od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy, zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 6 ust. 1 pkt. 18a w zw. z art. 11 oraz art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich błędną wykładnię, tj. uznanie, że pracownicy Izby Celnej objęci są ubezpieczeniem chorobowym pomimo tego, że z dyspozycji powołanych przepisów wynika, że osoby te podlegają wyłącznie obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz ubezpieczeniu wypadkowemu, a literalne brzmienie przepisów jak również ich wykładnia nie potwierdzają, że katalog podmiotów objętych ubezpieczeniem chorobowym bądź to obowiązkowym bądź dobrowolnym można stosować analogicznie również do innych podmiotów;

- art. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego błędną wykładnię, tj. uznanie, że okres pobierania przez funkcjonariusza Izby Celnej uposażenia w okresie niezdolności do pracy można w drodze analogii uznać, jako okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co stoi w sprzeczności z brzmieniem ww. przepisu, który jednoznacznie określa podmioty podlegające ubezpieczeniu chorobowemu, a z jego treści nie wynika, aby funkcjonariusz celny podlegał ubezpieczeniu chorobowemu obowiązkowemu bądź dobrowolnemu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, że odwołującej przysługuje prawo do świadczenia z ubezpieczenia chorobowego;

- art. 6 ust. 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez ich błędną wykładnię, tj. uznanie, że zasiłek chorobowy może przysługiwać ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby także wtedy, gdy nie podlegał ubezpieczeniu

chorobowemu, podczas gdy z treści powołanych przepisów wynika, że świadczenia w razie choroby przyznawane są w sytuacji, gdy ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu chorobowemu albo gdy niezdolność do pracy powstała nie później niż 14 dni po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że odwołujący po ustaniu służby, pomimo niepodlegania ubezpieczeniu chorobowemu miał prawo do zasiłku chorobowego w spornym okresie czasu;

- art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego zastosowanie w stosunku do funkcjonariusza Izby Celnej, w sytuacji gdy przepis ten należy stosować wyłącznie do osób objętych ubezpieczeniem chorobowym, gdy niezdolność do pracy powstała do 14 dni po ustaniu tytułu do tego ubezpieczenia, natomiast odwołujący, jako funkcjonariusz Izby Celnej nie jest objęty ubezpieczeniem chorobowym, a zatem nie można ustalić mu uprawnień do świadczeń po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego;

- art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego błędną wykładnię, tj. uznanie, że niezastosowanie w drodze analogii przepisów o ubezpieczeniu chorobowym w stosunku do funkcjonariuszy Izby Celnej, stanowi dyskryminację tych podmiotów i naruszenie zasady równości, podczas gdy przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa różnicują sytuację ubezpieczonych i należnych im świadczeń w zależności od wykonywanej działalności zawodowej, co nie jest sprzeczne z zasadą równości wynikająca z art. 32 Konstytucji RP i nie jest równoznaczne z naruszaniem zasady równego traktowania ubezpieczonych zawartej w powołanym przepisie.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu swojej apelacji organ rentowy wskazał, że zaskarżoną decyzją z dnia 26 października 2017 r., znak:(...), odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r., gdyż ww. nie podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że zgodnie z art. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy podał, że ubezpieczony A. M., jako funkcjonariusz Izby Administracji Skarbowej podlegał zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 18a ww. ustawy obowiązkowo wyłącznie ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Nie był natomiast objęty ubezpieczeniem chorobowym. Od wypłacanego uposażenia nie była opłacana składka na ubezpieczenie chorobowe. W ocenie organu rentowego, z powyższych względów nie można uznać za właściwe stwierdzenie, że do funkcjonariuszy służby celnej należy analogicznie stosować przepisy dotyczące objęcia ubezpieczeniem chorobowym. Organ rentowy stwierdził przy tym, że niezastosowanie tej zasady nie stanowi naruszenia równego traktowania podmiotów. Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa różnicują bowiem sytuację ubezpieczonych i należnych im świadczeń w zależności od wykonywanej działalności zawodowej. Powyższe nie jest natomiast sprzeczne z zasadą równości wynikającą z art. 32 Konstytucji RP i nie jest równoznaczne z naruszaniem zasady równego traktowania ubezpieczonych, która zawarta jest w powołanym przepisie. Organ rentowy podkreślił, że odwołujący nie podlegał po ustaniu pełnienia służby ubezpieczeniu chorobowemu, ani obowiązkowemu ani dobrowolnemu wobec, czego jego niezdolność do pracy, która istniała po dniu 1 września 2017 r. nie mogła stanowić podstawy do wypłaty zasiłku chorobowego. W okresie pełnienia służby w Izbie Celnej w przypadku okresu niezdolności do pracy odwołujący, jako funkcjonariusz celny otrzymywał uposażenie na podstawie przepisu art. 152 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, a nie z ubezpieczenia chorobowego na podstawie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że brak jest podstawy prawnej do stwierdzenia, że odwołującemu przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy po zakończeniu służby, tj. od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r. Organ rentowy wyjaśnił również, że z uwagi na fakt niepodlegania przez A. M. ubezpieczeniu chorobowemu oraz nieopłacanie składek na ubezpieczenie chorobowe, niemożliwe jest wyliczenie wysokości zasiłku chorobowego, jakie ubezpieczony miałby otrzymać (apelacja k. 69-71).

W odpowiedzi na apelację, odwołujący wniósł o jej oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko odwołujący wskazał, że organ rentowy nie respektuje zapadłego w sprawie wyroku, a także podejmuje czynności w celu doprowadzenia do wydłużenia czasu trwania postępowania. Nadto ubezpieczony zaznaczył, że organ rentowy prezentuje nieprawidłową argumentację merytoryczną na poparcie swojego stanowiska w przedmiocie braku podstaw do przyznania na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odpowiedź na apelację k. 96-97).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Słusznie zarzucił organ rentowy, że Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy dopuścił się naruszenia przepisów art. 6 ust. 1 pkt. 18a w związku z art. 11 i art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 106 z późn. zm.) poprzez uznanie, że okres pobierania przez funkcjonariusza Izby Celnej uposażenia w okresie niezdolności do pracy można w drodze analogii uznać, jako okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, co stoi w sprzeczności z brzmieniem ww. przepisów, które jednoznacznie określają podmioty podlegające ubezpieczeniu chorobowemu, a z ich treści nie wynika, aby funkcjonariusz celny podlegał ubezpieczeniu chorobowemu obowiązkowemu lub dobrowolnemu, co doprowadziło Sąd I instancji do uznania, że odwołującemu przysługuje prawo do świadczenia z ubezpieczenia chorobowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że stan faktyczny niniejszej sprawy był pomiędzy stronami niniejszego postępowania bezsporny. Poza sporem pozostawało to, że w okresie od dnia 27 października 1986 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. ubezpieczony A. M. pełnił służbę w Izbie Administracji Skarbowej w W.. Powyższy stosunek służbowy ustał z dniem 31 sierpnia 2017 r. Jednocześnie w okresie od dnia 26 czerwca 2017 r. do dnia 28 lutego 2018 r. ubezpieczony pozostawał niezdolny do pracy z powodu choroby. Okoliczności te znalazły potwierdzenie w dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych dotyczących wnioskodawcy, której – jako niekwestionowanej przez strony – Sąd Rejonowy dał wiarę. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało natomiast dokonania oceny prawnej opisanego powyżej stanu faktycznego, tj. ustalenia, czy wnioskodawcy przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy po zakończeniu stosunku służbowego funkcjonariusza celnego, tj. od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 października 2017 r. Z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 1076) wynika, że świadczenia pieniężne w razie choroby lub macierzyństwa – w tym zasiłek chorobowy w razie niezdolności do pracy - przysługują wyłącznie osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa, określonym ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 106 z późn. zm). Warunkiem przyznania prawa do zasiłku chorobowego jest zatem podleganie ubezpieczeniu chorobowemu (w dalszej kolejności – posiadanie minimalnego okresu ubezpieczenia chorobowego, co wynika z art. 4 ustawy zasiłkowej). Przy czym ustawa zasiłkowa przewiduje możliwość przyznania tego prawa zarówno w okresie podlegania do ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ustawy zasiłkowej), jak i po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego (pod warunkami określonymi przez art. 7 ustawy). Zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt. 1,3 i 12 tej ustawy, zaś dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt. 2, 4, 5, 8 i 10 tejże ustawy. Wśród osób wskazanych w art. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie wymienia się funkcjonariuszy służby celnej. Nie są oni zatem objęci ubezpieczeniem chorobowym.

W tym miejscu wskazać należy, że jak wynika z treści przepisu art. 152b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1799 z późn. zm.) w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim funkcjonariusz otrzymuje uposażenie chorobowe. Podstawę obliczenia uposażenia chorobowego stanowi uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem za wieloletnią służbę, dodatkiem za stopień służbowy, dodatkiem funkcyjnym na stanowisku kierowniczym lub samodzielny oraz dodatkiem za opiekę nad psem służbowym, przysługujące funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość. Przy obliczaniu uposażenia chorobowego za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim przyjmuje się, że uposażenie chorobowe za jeden dzień przebywania na zwolnieniu lekarskim

stanowi 1/30 uposażenia chorobowego, którego wysokość określa art. 152d. Z powyższego przepisu wynika zatem, że w okresie pełnienia służby w Izbie Celnej w przypadku okresu niezdolności do pracy, funkcjonariusz celny otrzymywał uposażenie przewidziane przepisami ww. ustawy, nie zaś uposażenie z ubezpieczenia chorobowego, przewidziane w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 1076). Co istotne także, ww. ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej nie przewiduje kwestii odprowadzania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek na ubezpieczenie chorobowe. Nie ma zatem jakichkolwiek podstaw prawnych do twierdzenia, że z chwilą zwolnienia ze służby celnej, do byłego funkcjonariusza służby celnej ma zastosowanie ochrona przewidziana w art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Stanowisko takie byłoby bowiem sprzeczne z treścią przywołanego art. 152b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej. Skoro bowiem ustawodawca nie odniósł się w powyższej ustawie do kwestii odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, to trudno jest uznać, że po zwolnieniu ze służby funkcjonariusz służby celnej ma prawo do zasiłku chorobowego. Z tych też względów nie można uznać za właściwego stwierdzenia Sądu I instancji, że do funkcjonariuszy służby celnej należy odpowiednio stosować przepisy o objęciu ubezpieczeniem chorobowym. Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa różnicują bowiem sytuację ubezpieczonych i należnych im świadczeń w zależności od wykonywanej działalności zawodowej.

Funkcjonariusz służby celnej nie jest objęty ubezpieczeniem chorobowym nie tylko po zwolnieniu ze służby, ale również w okresie jej pełnienia. Świadczenia wypłacane funkcjonariuszom służby celnej w trakcie pełnienia służby za okres niezdolności do pracy wywołanej chorobą (art. 152b ustawy o służbie celnej) nie mogą być bowiem utożsamiane z zasiłkiem chorobowym w rozumieniu ustawy zasiłkowej. Zgodnie z art. 152b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, podstawę obliczenia uposażenia chorobowego stanowi uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem za wieloletnią służbę, dodatkiem za stopień służbowy, dodatkiem funkcyjnym na stanowisku kierowniczym lub samodzielnym oraz dodatkiem za opiekę nad psem służbowym, przysługujące funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość. Przy obliczaniu uposażenia chorobowego za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim przyjmuje się, że uposażenie chorobowe za jeden dzień przebywania na zwolnieniu lekarskim stanowi 1/30 uposażenia chorobowego, którego wysokość określa art. 152d. Stosownie zaś do treści powołanego przepisu art. 152d ww. ustawy, funkcjonariusz otrzymuje uposażenie chorobowe w wysokości 80% podstawy, o której mowa w art. 152b ust. 2, w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim z powodów, o których mowa w art. 152c ust. 1 pkt 1–4. Funkcjonariusz otrzymuje uposażenie chorobowe w wysokości 100% podstawy, o której mowa w art. 152b ust. 2, w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim z powodów, o których mowa w art. 152c ust. 1 pkt 5, 6 i 7. Prawo do uposażenia chorobowego w wysokości 100% podstawy, o której mowa w art. 152b ust. 2, przysługuje również, gdy zwolnienie od pełnienia służby zostało spowodowane przez inną osobę w wyniku popełnienia przez nią umyślnego czynu zabronionego w związku z pełnioną służbą przez funkcjonariusza, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ. Jednocześnie warunkiem otrzymania uposażenia jest pozostawanie w służbie. Uposażenie w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim przysługuje zatem z racji posiadania statusu funkcjonariusza służby celnej, a nie z uwagi na istnienie więzi ubezpieczeniowej.

W świetle poczynionych wyżej rozważań należy zatem uznać, że sytuacja prawna funkcjonariuszy służby celnej została uregulowana całościowo w ustawie o służbie celnej i brak jest upoważnienia ustawowego, aby stosować do nich rozwiązania znane z ustawy zasiłkowej. Ustawa o służbie celnej stanowi bowiem autonomiczny akt prawny wyłączający funkcjonariuszy służby celnej z systemu ubezpieczeń społecznych i oferujący im określone świadczenia (uposażenie za okres niezdolności do pracy), jednak pod warunkiem zachowania statusu funkcjonariusza. Przedstawione wyżej stanowisko znajduje uzasadnienie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym zwłaszcza w wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I UK 121/16. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy oceniał wprawdzie sytuację prawną policjanta zwolnionego ze służby i domagającego się świadczenia z ubezpieczenia społecznego z tytułu choroby, jednak w ocenie Sądu Okręgowego, z uwagi na analogiczny stan prawny, orzeczenie to znajduje odniesienie do sprawy będącej przedmiotem niniejszego postępowania. We wskazanym powyżej wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że sytuacja prawna policjanta z powodu choroby zwolnionego z zajęć służbowych została uregulowana autonomicznie w ustawie z 1990 r. o Policji. Brak jest natomiast upoważnienia ustawowego, aby stosować do niego rozwiązania znane

z ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa. Policjant nie jest osobą ubezpieczoną w rozumieniu ustawy systemowej, stosuje się do niego formy zaopatrzenia społecznego określone w ustawie z 1990 r. o Policji. Nie ma jakichkolwiek podstaw prawnych do twierdzenia, że z chwilą zwolnienia ze służby do byłego policjanta ma zastosowanie ochrona przewidziana w art. 6 ust. 1 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa. Wniosek ten znajduje potwierdzenie z interpretacji a contrario art. 69a ust. 1 ustawy z 1990 r. o Policji. Skoro ustawodawca zadbał o odprowadzenie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych niepłaconych składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a nie odniósł się do ubezpieczenia chorobowego, to trudno uznać, że po zwolnieniu ze służby policjant ma prawo do zasiłku chorobowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I UK 121/16).

Sytuacja prawna funkcjonariusza służby celnej została uregulowana autonomicznie w ustawie o służbie celnej, ustawa systemowa nie wymienia funkcjonariuszy służby celnej w katalogu podmiotów objętych ubezpieczeniem chorobowym. Funkcjonariusze służby celnej zostali zatem wyłączeni z systemu ubezpieczeń społecznych. Przepis art. 152 ustawy o służbie celnej nie daje bowiem podstaw do objęcia byłego funkcjonariusza ubezpieczeniem chorobowym. W tym zakresie nie można także mówić – jak to przyjął Sąd Rejonowy - o naruszeniu zasady równego traktowania ubezpieczonych. Wskazać bowiem należy, że jednym z elementów konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego jest określenie treści świadczeń, w tym okresu ich przysługiwania. Z konstytucyjnej gwarancji praw socjalnych zawartych w art. 67 ust. 1 Konstytucji nie wynika jednak bezwzględny zakaz takiego racjonalizowania systemu świadczeń, który wiązałby się z ograniczaniem zakresu podmiotowego, wprowadzeniem bardziej restrykcyjnych warunków ich otrzymywania lub zmniejszeniem ich wysokości. Wynika to już z tego, że nałożony na ustawodawcę obowiązek urzeczywistnienia wyrażonych w Konstytucji gwarancji socjalnych w drodze stosownych regulacji normatywnych nie oznacza obowiązku maksymalnej rozbudowy systemu świadczeń. Konstatacja ta ma znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że w orzecznictwie Trybunału wielokrotnie podkreślano uprzywilejowanie funkcjonariuszy służb mundurowych, jeśli chodzi o warunki nabywania uprawnień emerytalno-rentowych i ich wysokość (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 września 1997 r., K 25/96 oraz wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lutego 2001 r., SK 14/00 i z dnia 12 lutego 2008 r., SK 82/06).

W tych warunkach, trudno jest zatem uznać za trafne powołanie się przez ubezpieczonego na naruszenie przepisu art. 32 ust. 1 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a w rezultacie przyjęcie, że funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby przysługuje prawo do zasiłku chorobowego na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Przynależność wnioskodawcy do korzystniejszego zaopatrzenia społecznego, przewidzianego dla funkcjonariuszy służby celnej, jak również brak znaczących podobieństw w sferze zabezpieczenia społecznego pomiędzy funkcjonariuszami służby celnej, a ubezpieczonymi w powszechnym systemie, nie daje podstaw do przyjęcia, że w omawianej sytuacji doszło do nierównego traktowania, czy też dyskryminacji. Należy również podkreślić, że zarówno warunki nabycia prawa do świadczeń, jak też wysokość tychże świadczeń i zasady ich wypłaty są sformalizowane z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych zawartych w przepisach prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych, wyłączenie możliwości ich wykładni z uwzględnieniem reguł słuszności (zasad współzycia społecznego), ukształtowanie treści stosunków ubezpieczeń społecznych ex lege, jak również niedopuszczalność zawierania, co do nich ugód, powodując konieczność ich zgodnego z dosłownym brzmieniem stosowania. Nieprawidłowy jest zatem wywiedziony przez Sąd Rejonowy wniosek, że do odwołującego w drodze analogii należy zastosować przepisy obejmujące ubezpieczeniem chorobowym, natomiast okres pobierania uposażenia w okresie niezdolności do pracy należy zrównać z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, w sytuacji, gdy z przepisów ustawy jasno wynika, że funkcjonariusze celni nie należą do kręgu osób objętych ubezpieczeniem chorobowym, co przede wszystkim potwierdza brak opłacania składek na ubezpieczenie chorobowe. Z tych też względów, zarzuty podniesione w apelacji, a dotyczące naruszenia przepisów art. 6 ust. 1 pkt. 18a w związku z art. 11 i art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, okazały się zasadne.

W związku z powyższym, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 października 2017 r., nr: (...) (pkt. 1 wyroku).

Jednocześnie w pkt. 2 wyroku, Sąd Okręgowy zasądził od odwołującego A. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) oddział w W. kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą na podstawie § 10 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

SSO Małgorzata Jarząbek SSO Marcin Graczyk SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Marcin Graczyk

(...).